

Thương Em Ngón Tay Út

Em chìa hai bàn tay, hỏi thương ngón nào nhất? Anh đáp thương ngón út. Em cười đâu đủ thương!

“Ngón út như hạt cơm, bàn tay là cái chén. Thương em đi, thương gắng, em thương lại anh nhiều!”

Em nói thương, không yêu; anh thì yêu, không ghét, thương hai tay em hết...từ đó thành tình yêu!

Có nhiều chiều buồn hiu, trên xứ người, anh nhớ, xưa hai đứa mình nhỏ, thương yêu chi lạ lòng...

Bây giờ nhớ có mong trở về thời trẻ dại...mà em ơi tê tái, chiều mây bay lê thê...

*

Em chìa hai bàn tay, anh cầm trong giấc mộng, tàn đêm anh lại sống, sống như còn chiêm bao...

Nước non ơi chừng nào mưa ghen ngào bến cũ, nắng chồn vờn bờ giậu, đôi bờ câu bên nhau?

Có nhiều chiều nao nao anh nhìn mây bay ngược, mây bay về đất nước...mà tan cuối chân mây!

Em ơi hai bàn tay vẫn chỉ là ngón út, ngón lòng anh thương nhất, hôn đi, hôn giùm anh!

Trần Văn Lê